

Rèquiem per les vegueries

Seguïrem sent provincians. El debat territorial que durant els últims vuit anys ha ocupat debats parlamentaris, hores de tertúlies, articles d'opinió i taules rodones a cada comarca del país ha quedat en un no res des que, aquesta setmana passada, el govern de la Generalitat va modificar la llei de vegueries per no haver-la d'aplicar després de les eleccions municipals de diumenge, tal com estava previst.

La llei de vegueries que el Parlament va aprovar el juliol del 2010 va ser una victòria del catalanisme polític, que reivindicava des de fa molts anys abandonar la divisió provincial espanyola que va imposar el ministre centralista Javier de Burgos el 1833 i recuperar la divisió pròpiament catalana de les vegueries. L'aprovació de les vegueries al Parlament va ser una victòria política amb un altíssim pes simbòlic, un pas endavant en el desplegament de l'autogovern i complia el mandat de l'Estatut d'Autonomia del 2006 que restableix la vegueria com a divisió territorial amb personalitat jurídica pròpia.

Va costar molt de fer, però ha estat molt fàcil de desfer; el govern de CiU s'ho va ventilar en l'última reunió de l'executiu, al·legant que el govern espanyol encara no ha fet les modificacions legislatives necessàries per passar de quatre demarcacions territorials a set. Per dir-ho en unes altres paraules, l'excusa esgrimida va ser "a Madrid no ens ho donaran". Se'm fa difícil imaginar un argument que traspuï menys ambició nacional que aquest; és clar que el govern espanyol no farà res per facilitar-nos el camí, no ho ha fet mai i no ho farà ara; els ciutadans ja ho sabem des de fa molt temps, però esperem del nostre Govern, del govern del país, que batalli per desplegar les competències, que s'enfronti si cal amb el govern espanyol per aplicar les lleis aprovades al Parlament, que no tiri la tovallola abans de començar, que sigui digne i valent.

MARINA LLANSANA

FILÒLOGA I PERIODISTA

Hi ha una manera de començar a caminar cap a l'aplicació de les vegueries que no requereix el vistiplau previ de l'Estat: que el Parlament de Catalunya aprovi els projectes de reforma de les lleis orgàniques estatals preceptives per desenvolupar la llei de vegueries. Seria un primer pas, però per ara el govern de CiU encara no ha presentat ni tan sols els avantprojectes, ho ha hagut de fer l'oposició. I mentre aquestes lleis es debaten, la Generalitat pot començar creant les vegueries que no requereixen modificar els actuals límits provincials, perquè l'autorització de l'Estat per convertir les actuals diputacions en vegueries només és necessària en el cas de les vegueries que inclouen comarques de diverses províncies, però no és necessària per partir una província en dues vegueries. Ja tindriem una part de la feina feta.

L'altre argument utilitzat pel Govern, segons declaracions de la vicepresidenta, Joana Ortega, és el de l'austeritat, un argument inqüestionable enmig de la crisi salvatge que patim. Si no fos, esclar, perquè justament la creació de les vegueries busca l'estalvi, la simplificació de les capes administratives i la reducció

dels càrrecs polítics. La llei comporta no només suprimir les diputacions sinó que també allibera d'algunes tasques els consells comarcals que actualment acumulen un miler de càrrecs polítics, segons les xifres que va fer públiques l'anterior conseller de Governació Jordi Ausàs en un estudi que demostrava que sistema veguerial representaria una dràstica reducció de càrrecs polítics a tot el país, sobretot en l'àmbit comarcal. En l'era de la retallada, aquesta seria una de les millors maneres d'estalviar: suprimir una capa de l'administració i reduir els càrrecs polítics.

Amb la paralització de la llei de vegueries, no només fem un pas enrere en les conquestes del catalanisme polític sinó que també perdem l'oportunitat d'organitzar-nos d'una manera més simple i, sobretot, perdem l'oportunitat de fer justícia amb el territori. Les quatre províncies espanyoles no s'han adequat mai a les realitats territorials catalanes; ningú pot posar en dubte que les Terres de l'Ebre són un territori amb unes característiques i unes necessitats pròpies ben lluny de les de Tarragona. O que l'Alt Pirineu necessita un tracte diferenciat de la plana de Lleida. O que no té cap sentit que el Penedès estigui esquarterat entre dues províncies.

L'aposta per les vegueries era una aposta pels territoris, per la descentralització del poder, per l'acostament de l'administració als ciutadans. Les vegueries responen a les necessitats actuals d'un país que hauria de ser més equilibrat i reconeixen políticament, administrativament i econòmicament uns territoris que necessiten aquest reconeixement més que mai.

Aturant la llei de vegueries CiU té la vida més fàcil perquè s'estalvia enfrontar-se amb el govern espanyol, però frena una conquesta històrica del catalanisme incomplint el seu propi programa electoral i deixa Catalunya instal·lada permanentment en l'organització territorial espanyola. No és just.

ARIANNE FASER

Introduir les vegueries tindria lògica en l'era de les retallades perquè reduiria la burocràcia i els càrrecs polítics

